

Magyar Gyeplabda Szakszövetség

Női Világbajnokság 2018 London Szakmai Beszámoló

2018

Tartalom

Helyszín – Részvétel	3
Általános tapasztalatok	3
Szakmai tapasztalatok	5
Konklúzió – Javaslatok.....	7

Helyszín – Részvétel

2018. július 21. és augusztus 5. között rendezték Londonban a sportág Női szakágának, az olimpiai játékok melletti másik, legjelentősebb megmérettetését, a világbajnokságot. A rendezvény lebonyolítására a lenyűgöző Lee Valley Hockey and Tennis Centerben került sor, a Queen Elizabeth Olimpiai Parkban, melyet a 2012-es Londoni Olimpiai játékokra létesítettek.

Korábban 2015-ben már jártam itt, akkor az EHF éves közgyűlésének, kongresszusának keretében. Akkor az Európa Bajnokság küzdelmei folytak. A helyszín atmoszférája és világviszonylatban is kiemelkedő infrastruktúrája semmit sem változott az óta. A gyeplabda stadiont körülvevő kiszolgáló létesítmények, edzőpályák öltözők, a rendezvényre kibővített lelátók lenyűgözőek. Az esemény apropóján létesített kihelyezett szórakoztató központ, színpad és szurkolói zóna, a megannyi interaktív programmal, standdal és vendéglátó egységgel igazán egyedülállóvá és a gyeplabda sport szempontjából abszolút monumentálissá tette a rendezvényt. Talán egyedül az a speciális, de mégis rendkívül családias, de professzionális hangulat hiányzott, amit a tavalyi Amszterdami Európa Bajnokságon tapasztaltam, melyen egy szponzori meghívás keretében vettem részt. Ez azonban nyilvánvalóan betudható a Holland Gyeplabda kultúrából eredő sajátosságoknak, illetve az esemény valamelyest csekélyebb volumenének.

Július 29. és augusztus 2. között öt napot töltöttem Londonban a Szakszövetség támogatásával, hogy ez alatt mérkőzések elemzésével és megfigyelésével további tapasztalatokat és impulzusokat gyűjtve továbbra is minél hatékonyabban támogathassam a Szakszövetség munkáját és a Női Válogatottat Szövetségi Kapitányként. **Ezúton is szeretném megköszönni a támogatást és a lehetőséget,** a szerzett tapasztalatokat pedig alább taglalom és részletezem.

Általános tapasztalatok

Ha pontokba szedve kellene felsorolnom ennek a rendkívül színes és helyenként meglepetésekben gazdag eseménynek a tapasztalatait, azt az alábbiak szerint tenném;

A. Holland dominancia

Az egyébként is toronymagas esélyes holland válogatott sorra döntve a rekordokat elsöprő 35-3-as gólkülönbséggel nyerte a tornát. A játék mondhatni minden egyes elemében sikerült felülmúlniuk ellenfeleiket. Az elődöntőben két alkalommal kényszerültek komolyabb erőbedobásra a házigazda Angolok, majd az Ausztrálok ellen, bár e két mérkőzés közül az előbbi szoros 2-0-ja sokkal inkább volt köszönhető, a világ minden bizonnyal továbbra is legjobb formában védő női kapusának (Maddie Hinch), mintsem az angolok komolyabb ellenállásának. Tulajdonképpen az egész mérkőzés alatt defenzívában voltak és a Holland válogatott dominált. Az ausztrálok elleni, végül rávezetésekkel záruló párbaj már valóban kiélezett volt, véleményem szerint ez volt a torna valódi döntője. Meglátszott azonban, hogy míg az angolok ellen a hollandok jóval, magabiztosabb játékkal és kevesebb erőfeszítéssel jutottak az elődöntőbe, addig Az ausztrálok Argentína ellen egy szintén igen

kiélezett mérkőzésen. Jól látszott, hogy a hollandok ellen valójában csupán két csapat lehet képes reális esélyekkel pályára lépni, az pedig az ausztrál és az argentin válogatott. Az Írország elleni megsemmisítő 6-0 a döntőben is jól példázta, hogy a további riválisok nem igazán mérhetők a jelenlegi holland válogatotthoz, még úgy sem, hogy a 2016-os Rió-i Olimpiát követő 2 évében több meghatározó játékos is visszavonult a válogatottságtól. Az igazsághoz természetesen az is hozzátartozik, hogy a sorsolás fintonának köszönhetően a csoportkör beosztása rendkívül aránytalanra sikerült. A hollandok irreálisan könnyű csoportba kerültek Olaszországgal, Dél-Koreával, és Kínával. Így tulajdonképpen, mivel a döntőt sajnos nem számolhatjuk ide, csupán két valóban tétmérkőzésnek mondható találkozót követően jutottak a döntőbe Ausztrália és Anglia legyőzése után. Ennek eredményeképp születhetett a 12-1-es új világbajnoki csúcsot jelentő győzelmük Olaszország ellen. A körülmények és a könnyűnek mondható sorsolás ellenére azonban a holland válogatott mindenféleképp bebizonyította, hogy miért vezeti a világranglistát töretlenül 2012-óta. Senki sem vitathatja, hogy a legjobb csapaté lett a győzelem.

B. Írország Történelmet Írt

Minden kétséget kizáróan a torna legnagyobb kedvencei az ír lányok, akik történelmet írva, minden sportszerető szívébe lopva magukat a döntőig meneteltek, ahol ugyan tökéletesen alárendelt szerepet játszva veszítettek 6-0-ra, azonban ez az ő esetükben sokkal inkább volt az ezüstérem megszerzése egy fantasztikus utazás végén, mintsem egy megsemmisítőnek mondható vereség a torna döntőjében. Az ír sporttörténelemben ez az első alkalom, hogy egy sportágban a válogatott a világbajnokság döntőjéig meneteljen. A hihetetlen akarat, küzdés, és odaadás, valamint a harci szellem egyedülálló színfolttá tette őket a tornán. Írországban még egy koktélt is elneveztek róluk. Összekovácsolták a nemzetet, minek folytán hatalmas tömeg köszöntötte Dublin-ban a hazatérő csapatot, mely sokkolta a teljes gyeplabda világot. Írország ezzel az eredményével 8 helyet ugrott előre a FIH világranglistáján. Soha nem fordult elő olyan korábban, hogy a világranglista első 10 helyezettjén kívül más csapat akár elődöntőbe jusson. Idevágó és hasonlóan szép történet a szintén kiválóan küzdő spanyol válogatotté is, mely első alkalommal története során legyőzve Ausztráliát megszerezte a bronzérmet.

C. Fialat Tehetségek

Rengeteg fiatal tehetség tűnt fel a tornán és mutatta meg magát, köztük a legtehetségesebb fiatal játékos díját elnyerő argentin Luciana Von der Heyde. A 21 éves játékos kiemelkedő teljesítményt nyújtott és annak ellenére, hogy az argentinoknak nem sikerült bejutni a döntőbe szinte biztosra vehető, hogy sikerre viszi majd a csapatot a későbbiek során. A szintén rendkívül fiatal ír kapus Ayeisha McFerran teljesítménye is figyelemre méltó volt különösképpen a kornerek és a büntetőpárbajok során, melyből az Ír válogatott többet is megnyert a döntőig vezető úton. Komoly szerepe volt tehát a hálóőrnek az írek történelmi menetelésében. 22 éves kora ellenére rendkívül határozottan és magabiztosan állt a lábán, az utolsó pillanatokig tartva a lelket ebben a lenyűgöző teljesítményt nyújtó ír csapatban.

D. A helyszín

Ahogy a bevezetőben is említettem a helyszín és a lebonyolítás páratlan volt. Anglia továbbra is csodálatos fellegvára és otthona a hokinak. A stadion a nap végére a főmérkőzéseken szinte csordultig tele volt. Az elődöntők során pedig szinte egész idő alatt. A pezsgő, színes és áramló tömeg, mely minden alkalommal megtöltötte a teret és a lelátókat, hogy buzdíthassák kedvenc csapatukat egyszerűen páratlan volt. Az atmoszféra semmihez sem hasonlítható, és maximális mértékben méltó volt az esemény rangjához és méretéhez. Kamerák, tűzijáték, kivetítők minden, ami a hangulat megteremtéséhez szükséges, hogy a remek környezetnek köszönhetően a pályán kívül, a játékosok a pályán belül is méltóképp ragyoghassanak. A rendezők és segítők hadáról sem megfélemlítve a teljesség igényével, melyek kiváló munkát végeztek elmondható, hogy a rendezvény nagyszerűen keretbe foglalta a mérkőzéseket. Ez pedig sokszor jól látszott, hiszen a lelátók legtöbbször a szélsőségesen meleg időjárás ellenére a csoportmeccseken is megteltek.

E. Szurkolók

A forró időjárási viszonyok ellenére az eseményen több mint 120.000 szurkoló fordult meg. Az atmoszféra, amit teremtettek tökéletes volt a csapatok és a játékosok számára, hogy a legjobbat hozzák ki magukból. Szervezők, nézők, segítők, technikai személyzet mind hatalmas mosollyal az arcukon jártak fel s alá a létesítmények között. Bárki, akinek lehetősége kínálkozik, hogy megtapasztalja, a sportágot egy ilyen varázslatos hangulatban, annak javaslom, tegye meg. A következő, szavakban talán még kevésbé kifejezhetően különleges alkalom erre a hihetetlen Indiában kínálkozik a férfi világbajnokság keretében Bhubaneswar-ban.

Szakmai tapasztalatok

Ha pusztán rideg szakmai szemmel tekintünk a Londoni Világbajnokságra, akár azt is kijelenthetjük, hogy a top-hokiban, ahogyan ezt nevezni szokás nincs új a nap alatt. A kérdés azonban ennél összetettebb, annak ellenére, hogy a világbajnokság kimenetelét és a sorsdöntő párosításokat ezúttal több közvetett tényező is befolyásolta, gondoljunk csak köztük a legfontosabbra a sorsolásra, mely nagyban hozzájárult, hogy az amúgy is viszonylagos technikai és fizikai fölényben lévő hollandok egy rendkívül könnyű ágra kerültek.

Hogy a probléma összetettségére rávilágítsak, elsőként beszéljünk azokról a tendenciákról, melyek valóban változatlanok a legfelsőbb kategóriában. A játék sebessége, a játékosok technikai felkészültsége, monotonitástűrése, fizikai állóképessége egyre csak növekszik, mindez párosulva az átlagéletkor folyamatos csökkenésével. Ebbe most már egyre inkább beleértve a kapusokat is, még akkor is, ha itt a játékban maradási idő valóban valamivel magasabb. Nyilván ezek a tendenciák nem választhatók el egymástól, hiszen a fokozódó fizikai igénybevétel és a játékrendszerek, sémák szükségszerűen egyre pontosabb és dinamikusabb kivitelezése igényli a fiatalabb, gyorsabban regenerálódni képes játékosokat és ez vezet az átlagéletkor csökkenéséhez.

Az ilyen mértékű sorozatterhelés elviselése szempontjából elengedhetetlenek azok a fizikai kondíciók, amivel ezek a top kategóriás játékosok rendelkeznek. Erre pedig a világon mindenhol egyre komolyabb hangsúlyt fordítanak. A kapusok hatékonyságának növekedése is jól érzékelhető a „sok gólos” mérkőzések ellenére is. Ezt persze természetesen egyrészt a fizikai felkészítés előtérbe kerülése, valamint az egyre fejlettebb technológiák is magyarázzák a védőfelszerelések terén, valamint a felkészítő eszközök tekintetében. A hatékonyság növekedésének legjobb mércéje a kornerkihasználás. A gólok egyik fő forrása továbbra is a büntetőkorner, azonban mind ezeknél, mind a büntető rávezetéseknel jól látható, hogy a védési hatékonyság egyértelműen növekszik.

Valóban nincs új a nap alatt? Tehetjük hát fel a kérdést. A válasz pedig a fizikum megalapozottsága és az ezzel történő tudatos foglalkozásban keresendő. Talán ez az a vonatkozása a játéknak, mely a világranglistán hátrébb elhelyezkedő csapatok tekintetében korábban nem volt ennyire kiemelkedő. Az ír válogatott döntőbe jutása kiválón példázza ezt. Továbbá a bronzmérkőzés kimenetele is. Úgy gondolom kijelenthető, hogy csak a kifejezetten nagy különbségeket leszámítva, két csapat technikai felkészültsége akkor mérhető csak össze igazán, ha azok adott esetben közel hasonló fizikai felkészültségi szinten vannak. Két azonos technikai tudással és taktikai ismeretekkel alátámasztott csapat jelentős kondicionális eltérések mellett nem veszi fel egymással a versenyt, a mérleg ilyen esetekben gyakran a jobb fizikális adottságokkal rendelkező csapat irányába dől el.

Ezt felismerve a legtöbb középcsapat is egyre komolyabb hangsúlyt fektet az erőnlét növelésére. Először képeznek kiváló atlétákat és csak utána jól felkészült gyeplabda játékosokat. A sorozatterhelés következtében olyannyira fontos tényező ez, hogy a világbajnokságon tulajdonképpen szinte minden fontosabb mérkőzés a könnyebb ágon helyosztóig jutó csapat javára dőlt el. Az ír válogatott egyik legnagyobb fegyvere is ez volt, ebben a vonatkozásban javultak óriásit a 2017-es Európa Bajnoksághoz képest, valamint a csapategységben, az ehhez párosult kiváló kapusteljesítményben keresendő a válasz a csodára. Épp úgy, ahogy az ausztrál válogatott elvesztett bronzmérkőzése mögött is a fizikai fáradtság állt, leginkább a két pokolian nehéz rávezetésekkel eldöntött mérkőzést követően az argentin és a holland válogatott ellen.

A spanyolok kombinatív, lelkes, fiatalos és jól szervezett sok labdaérintéses játéka is valójában azért kerekedett felül a német válogatotton egy küzdelmes utolsó pillanatban szerzett góllal, mert tudták tartani a lépést a végig támadó, de ötletelen német lányokkal és stabil védekező játékkal, valamint kiváló kapusteljesítménnyel kitartottak. A fizikai fölény, kitartás, állóképesség sok esetben képes kompenzálni a technikai fölényt, amennyiben az nem aránytalanul nagy. Ez a VB egyik fő tanulsága, illetve, hogy egyre több szakember ismeri fel ennek fontosságát Ázsiától Európáig.

Minden kétséget kizáróan, mint ahogy ezt a legtöbb csapatsport estében is látjuk ez a tendencia még jó darabig folytatódni fog, így elengedhetlen szinte minden szinten az erőnléttel foglalkozni. Szinte biztosra veszem, hogy ezen az analógián még jó néhány meglepetéssel fogunk találkozni az elkövetkező időszakban a világ és klubeseményeken.

A fentebb kifejtettek mellett szeretnék a továbbiakban még két fontos aspektusról említést tenni. Az egyik nyilvánvalóan megkerülhetetlen dolog a kornerkihasználás. Láthattuk a világbajnokság során, hogy a csapatok a szokottól eltérő módon kísérelnek meg kornerből gólt szerezni. A korábbi időszakban összetartó tendencia, miszerint a női és a férfi szakág korner értékesítési módszerei nagymértékben konvergáltak. Ez elsősorban a nagy erejű húzott, „slencolt” lövési kísérletekben testesült meg. Ezzel a terem gyakorlatból átvett módszerrel próbálták értékesíteni a kornereket

legnagyobb részét az elmúlt időszakban és a férfi szakágban továbbra is ez a meghatározó. Annak a ténynek köszönhetően azonban, hogy a Rió-i Olimpiát követően, a meghatározó válogatottak nagy lövő erővel rendelkező játékosai közül jó néhányan visszavonultak az lett az eredménye, hogy a különféle passz és pattintott formulák kezdtek előtérbe kerülni. A világranglistán hátrébbhelyezkedő csapatok előretörése erősítette ezt, hiszen náluk eleve kevesebb ilyen technikai és fizikai kvalitással rendelkező játékos található. Jelen pillanatban valódi „dragflicker” „slencoló” világklasszisa a holland és az argentin válogatottak van a szó korábbi időszakra jellemző értelmében. A passzvariációk és lepattintások elterjedésével, valamint a kapusteljesítmények feljavulásával egyértelműen magyarázható az alacsonyabb korner kihasználási ráta, különös tekintettel az egyenes kieséses szakaszra.

Említést kell tennünk továbbá a büntető rávezetésekről is, melyek igen fontos szerepet játszottak az egyenes kieséses szakaszban. Ez a speciális játékelem mára alapvető része lett a mérkőzéseknek és kifejezetten izgalmas tetőpontja is, mely több vitát is generált a torna során. A FIH szabályrendszere némiképp eltér az EHF-től és lehetőséget ad a játékvezető számára, hogy akár minden kérdéses esetben a videó bíróhoz forduljon, illetve megismételtesse a rávezetést, vagy akár büntető lövést ítéljen. Ennek ellenére sok a vitás kérdés, de a határozott és bátor játékvezetői ítéletek egyik esetben sem maradtak el, hol a támadó játékos, hol pedig a kapus javára. A legkiemelkedőbb eset a Belgium Spanyolország mérkőzésen történt, amikor a játékvezető a hirtelen halálban a belgák sorsdöntő büntetőjét még a lövés illetve a védési kísérlet pillanata előtt megszakította és akadályozás miatt a kapus javára ítélte. A mérkőzésnek vége Spanyolország a legjobb 8 között. Az ítélet minden körülmények között vitatható, különösen, hogy a komoly felháborodás ellenére a játékvezető nem vette igénybe a videó bíró segítségét. Határozott és egyértelmű döntést hozott. Úgy vélem a vitáktól függetlenül szükség van az adott esetben formabontó, de mégis határozott, de védhető ítéletekre. Ez minden körülmények között előre viszi a játékot és a játékvezetést.

Konklúzió – Javaslatok

Beszámolómban igyekeztem átfogó, de mégis áttekinthető képet adni a Női szakág e fontos világeseményéről, illetve megosztani a tapasztalataimat, szakmai meglátásaimat. Természetesen a teljességi igényével rendkívül nehéz egy ilyen sokmérkőzéses eseményt áttekinthető terjedelemben elemezni, így erre most nem is tettem kísérletet. Céloom sokkal inkább a számunkra is hasznosítható és befogadható tendenciák bemutatása volt. Továbbá szerettem volna hangsúlyozni és kifejezni, hogy a hoki a világban jelen pillanatban sokkal színesebb átfogóbb és rétegzettebb, mint ahogyan arra mi a saját kis világunkból tekintünk. A régi alapigazságok továbbra is élnek csupán minden egyre jobban felgyorsul és a partikuláris tendenciák lassan globálissá válnak, melyekbe elkerülhetetlen lesz nekünk is bekapcsolódnunk legalább középtávon. A Holland totális hoki létezik és működik, mint ahogyan a döntőben elhangzott közhang is. „Kevés rémisztőbb dolog fordul elő a női gyeplabdában, mint egy magabiztosan játszó holland válogatott.”

A javaslataimat tekintve, mindenféleképp előremutatónak tartanám, ha a fent leírtak szellemében a Szövetség támogatná a válogatottak fizikai felkészülését a lehető legszélesebb körben. A Női válogatottnál a magam részéről komoly fizikai programmal készülök 2019-es Európa Bajnokságra, illetve az idáig tartó felkészülési szakaszban is komoly hangsúlyt fektettem erre a számomra már jó

ideje evidenciaként kezelt tényezőre. A program további megvalósításához is szükségem lesz a támogatásra, de ennek részleteiről, a 2019-es szakmai beszámolómban írok bővebben. Hallgassunk az idők szavára és a rendelkezésünkre álló lehetőségeket a játékosok atletikus képességeinek fejlesztésére fordítsuk, addig, míg a technikai fejlesztéshez szükséges infrastruktúra nem áll rendelkezésre mindféléképp.

Kelt, 2018. Szeptember, 14.

Ferenczi Zsolt
MGYSZ Női Szövetségi Kapitány